

စွန်းရမိမိ

နားလည်ကြေး

LnC

ဇန်နဝါရီလ (4)ရက်နေ့။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ လွတ်လပ်ရေးပွဲ ကျင်းပနေသည်။

လမ်းမကြီးတွေကလွဲ၍ လမ်းတိုလေးတွေ အားလုံးကို တစ်ဖက်ပိတ်ပြီး ဘောလုံးပွဲ၊ ထုပ်စည်းတိုးပွဲ၊ အုန်းသီးလှပွဲ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ကစား ပွဲတွေပြည့်နေသည်။

ထိုအထဲမှာ အုန်းသီးလှပွဲကတော့ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းသည်။

အုန်းသီးလုံးလုံးဝန်းဝန်း တစ်လုံးကိုရွေးကာ ဆီအထပ်ထပ် သုတ်လိမ်းထားပြီး အုန်းသီးလှမယ့် သူတွေရဲ့လက်တွေကိုလည်း ဆီသုတ်ထားသည်။

ထို့ပြင် လက်ကဆီတွေကို ခန္ဓာကိုယ်မှာသုတ်ပြီး လက်မချောအောင်လုပ်ကြသဖြင့် အုန်းသီးလှ သူတွေကို တစ်ကိုယ်လုံးဆီသုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အုန်းသီးကချော်ချော်၊ လက်ကချော်ချော်နဲ့ ဒီကြားထဲ အုန်းသီးတစ်လုံးတည်းကို ဝိုင်းလုနေသူ တွေ ဆယ့်ငါးယောက်ခန့်ရှိတာမို့ အုန်းသီးကို ဘယ်သူမှ မိမိရရ မလှနိုင်ဘဲ ချော်ထွက်နေကြသည်။

အုန်းသီးကိုမိရင် ဒိုင်လူကြီးတွေ သတ်မှတ်ထားသောခြင်းထဲ သွားထည့်ရဦးမည်။ တချို့က မိ သော်လည်း ခြင်းနားရောက်အောင် သယ်လို့မရကြ။

ချောနေသောအုန်းသီးကို အတင်းလိုက်ဖမ်းနေပုံက ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

အုန်းသီးလှပွဲကို အားပေးနေသော ပရိသတ်ကလည်း

တဝါးဝါးတဟားဟား ပွဲကျနေကြ၏။

အုန်းသီးလုသူတွေထဲမှာ တက်ဝေက ရယ်စရာအကောင်းဆုံးပင်။

ဒီအုန်းသီးကို မဖြစ်မနေ သူရမှဖြစ်မှာကြောင့် အသဲအမဲလိုက်လုနေတာ။

ဒါပေမဲ့ မိရင်လည်း ချောထွက်သွား။ ချောထွက်ရာသို့ လိုက်ဖမ်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း လေးဖက် ထောက်ကြီး လိုက်ဖမ်းနေတာကြောင့် ကျန်တဲ့သူတွေက အုန်းသီး တောင် မဖမ်းနိုင်တော့ဘဲ တက်ဝေ ကိုကြည့်ကာ ရယ်ရလွန်းလို့ အူတက်နေကြသည်။

ကြာလာတော့ တက်ဝေမှာ ပြိုင်လုမယ့်သူမရှိတော့။ အကုန်လုံးက သူ့ကိုပဲကြည့်ပြီး ရယ်နေကြ သည်။

‘ကိုတက်ဝေ ... ဖမ်း... ဖမ်း.. ရအောင်ဖမ်း’

သူ့ကိုတောင် ဝိုင်းအားပေးနေလိုက်သေး၏ ။ တက်ဝေကတော့ မမိလို့မဖြစ်။

ဒီအုန်းသီးကိုမိကိုမိမှရမည်။

ဘာလို့လဲ သိလား။

လမ်းအနောက်ပိုင်း ဟန်နီဆိုသည့်ကောင်မလေးက..

‘ကိုတက်ဝေတဲ့... လွတ်လပ်ရေးနေ့ အုန်းသီးလုပွဲမှာတဲ့ ကိုတက်ဝေ အုန်းသီးရရင် အဖြေပေး မယ်တဲ့’

အဟီး.. မသေချာရင်ဘာမှမလုပ်။ တက်ဝေသေချာထပ်မေးခဲ့သေးသည်။

‘ဟန်နီ.. ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေပဲ ပေးရမယ်နော်’

‘ဒါပေါ့၊ ကိုတက်ဝေသာ အုန်းသီးမိပစေ၊ ဟန်နီက ရယ်ဒီပဲ’

‘ဘာ’

‘အမယ်လေး လန့်လိုက်တာ ကိုတက်ဝေရယ်’

‘ဘာကိုရယ်ဒီတာလဲ ဟန်နီ.. အဟီး’

‘အဖြေကိုပြောတာ.. ဟွန်း’

‘စိတ်ချ ကိုကိုတက်၊ အုန်းသီးကို မရ ရအောင် ဖမ်းပြမယ်’

ဟန်နီကို ကတိပေးထားတာမို့ ဒီအုန်းသီးကိုရအောင် ဖမ်းရမယ်၊

ဟန်နီကတော့ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်နေသည်။

‘ဟဲ့.. ဟန်နီ၊ ကိုတက်ဝေကြီး သနားစရာကောင်းနေပါပြီဟယ်၊

ဇွဲဆုလေးတော့ ပေးသင့်နေပါ ပြီ’

‘ဇွဲဆုဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ချန်ပီယံဆု ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဟဲ့ မှတ်ထား’

‘ဟင်း..မိဟန်နီ၊ နင် ကိုတက်ဝေကြီးကို မချစ်ဘဲ ဒီလိုလုပ်ခိုင်းတာ

မကောင်းဘူး၊ တစ်ဖက်သား ကို နှိပ်စက်ရာကျတယ်၊ ပြီးတော့ မတော်လို့ သူ

အုန်းသီးရသွားရင်နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဪ.. ရသွားတော့လည်း မသကာ အဖြေပေးလိုက်ရုံပေါ့ဟဲ့’

‘နင်မချစ်ဘူးဆို အဖြေပေးပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘နင့်စကားထဲမှာကိုက အဖြေကပါပြီးသား၊ မချစ်မှတော့

အကြောင်းရှာပြီး ပြန်ဖြတ်ရုံပေါ့ဟဲ့’

‘မိဟန်နီ၊ ရည်းစားထားတဲ့ကိစ္စက ပီကေ အခွံခွာစားတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့’

‘ငါ့အတွက်တော့ ပီကေ အခွံခွာတာကမှ ကတ်သီးကတ်သတ်နဲ့

ခက်နေဦးမယ်၊ ကိုတက်ဝေ ဆိုတဲ့အချစ်ရူးကြီးကို ကစားရတာ

အရမ်းလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဟင်း ဟင်း...ကိုတက်ဝေက ဆိုတာကြီးက လည်း

ငါသေဆိုရင်တောင် ပေတရာမှာ ကန့်လန့်ပြတ် လွဲအိပ်မယ့်လူမျိုး၊ ကျစ် ..

ပါးပါးလေးပါ’

‘မိဟန်နီ.. မိဟန်နီ.. လည်လွန်းတဲ့ဘီး၊ ဘာသင့်လဲ သိလား၊’

‘ခစ်..ခစ်.. ဆီဦးထောပတ် သင့်တာပေါ့ဟဲ့’

မိဖြူက မျက်စောင်းကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ထိုးနေတုန်း
ကိုတက်ဝေက အုန်းသီးရသွား ပြီ။

အုန်းသီးခြင်းထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ဟန်နီကို လှမ်းကြည့်တော့
ဟန်နီဘာလုပ်လိုက်တယ်ထင်လဲ။ မျက် စိတစ်ဖက်ကို လှလှလေး မှိတ်ပြ၏ ။

ဟန်နီရဲ့မခိုတရို့ အမူအရာကိုကြည့်ကာ တက်ဝေပျော်သွားသည်။

ခိုင်တွေက ချီးမြှင့်တဲ့ဆုငွေစာအိတ်လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ကိုင်ရင်း
ဟန်နီကို ဖိနပ်တစ်ရန် ဝယ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဟိတ်ကောင်.. တက်ဝေ၊ မင်းရအောင် တမင်အရှေ့ပေးလိုက်တာနော်။
အဲဒါကြောင့် မင်း ကောင်မလေးဆီက အဖြေရတော့မယ်၊ ဒီတော့ ဆုကြေးက
မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့အတွက် စာအိတ်ကလေး ကိုတော့ ငါတို့အဖွဲ့သောက်ဖို့ မ စ လိုက်ပါ’

‘မင်းတို့သောက်ချင် ငါ အဝတိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစာအိတ်ထဲက
ဆုကြေးက ဟန်နီကို ဖိနပ် ဝယ်ပေးမလို့ကွ’

‘သွားပြီ တက်ဝေ၊ မင်းတစ်သက်လုံး လူမွေးလူတောင်ပြောင်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး’

‘အေးလေ.. တက်ဝေ ငါတို့လည်း ရည်းစားရှိပါတယ်ကွာ၊
မင်းလောက်တော့ ဘယ်သူမှ မပေါ်ဘူး’

‘ဘာပဲပြောပြော မင်းတို့ကို ညကျရင် အဝတိုက်မှာကွ၊ ငါ ပျော်နေတာ’

‘မင်းသတိထားတော့နော် တက်ဝေ၊ အဲဒီ ကောင်မလေးက
တော်တော်လည်တယ်ကွ’

‘ရည်းစားထားတာပါကွာ၊ စစ်တိုက်ထွက်တာမှ မဟုတ်တာ။
ငါအိမ်ပြန်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ပြီးရင် ချစ်ချစ်လေးဆီ အခစား ဝင်ရဦးမယ်’

‘ကြွ... ကြွ’

တက်ဝေ အိမ်ပြန်ပြီး ရေမိုးချိုး၊ ရှိတဲ့အဝတ်အစားတွေထဲက
ဈေးအကြီးဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံကို ရွေးဝတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဆုကြေးစာအိတ်လေး အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ
လေတချွန်ချွန်နှင့်လမ်းထဲ လမ်း လျှောက်လာတော့ လမ်းထဲကလူတွေက
သူ့ကိုပြုံးစိစိနဲ့ ကြည့်နေသည်။

ဟန်နီက လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်မှာ စောင့်နေသည်။

‘ဟန်နီ’

‘ပြောစရာရှိ မြန်မြန်ပြော၊ ပြီးရင် ဟန်နီတို့ ထုပ်ဆီးတိုးရဦးမှာ
ဦးလေးရဲ့’

‘ဦးလေး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟန်နီက ကိုယ့်ချစ်သူကို ဦးလေးလို့ခေါ်ဖို့
စဉ်းစားထားတာ’

‘ကဲ၊ ခေါ်စေ.. ခေါ်စေ၊ ဟန်နီလေး စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော၊ ရော.... ဒါ
ကိုယ်ရတဲ့ဆုကြေး၊ ဒီပိုက်ဆံနဲ့ ဟန်နီစီးဖို့ ဖိနပ်တစ်ရန်ဝယ်’

‘နေပါစေ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး’

‘မလိုမှန်းသိတယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဟန်နီလေး ကိုယ်ကိုချစ်လား ဖြေပါဦး၊

ကြားချင်လို့’

ဟန်နီက မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ထထွက်သွား၏ ။

တက်ဝေမှာ ရင်ခုန်သံတွေ ဒုန်းခိုင်းမြည်သွား၏ ။

ဟန်နီကတော့ ထုပ်ဆီးတိုးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

‘ဟန်နီ.. ဟန်နီ’

သူကတော့ ဟန်နီအမည်ကိုပဲ အသားကုန်ကြိုးအော်ကာ

အားပေးနေမိသည်။

‘တက်ဝေ.. ဟိုမှာ ဟန်နီဘိုးတော်ကြီး မင်းကိုရှိုးနေတယ်နော်’

ဖိုးကျော်ပြောတော့ တက်ဝေ လန့်သွားသည်။ ဟန်နီဖားသားကြီးက

ဗလတောင့်တောင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးမို့ တက်ဝေတို့က ဖြိုကြသည်။

သူ့အဖေကို ကြောက်တာနဲ့ ဟန်နီနား ဘယ်သူမှမကပ်ရဲကြ။

တက်ဝေတစ်ယောက်သာ ချစ်လွန်းလို့ စွန့်စားလိုက်တာ။

စွန့်စားရကျိုးသွားသည်။

သူ့အဖေကြီး မျက်စောင်းက အကြောင်းသုံးပါးမရွေးနိုင်တာမို့

မလှုပ်ရဲတော့ဘဲ ငြိမ်နေရသည်။

ထုပ်ဆီးတိုးပွဲမှာ ဟန်နီတို့အဖွဲ့က အနိုင်ရ၏ ။

သူမအဖေ ရှိလို့လားမသိ။ ဟန်နီက သူ့ဘက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်။

ဆုကြေးထုတ်ပြီး သူမသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်သုပ်စားရင်း

ဟီးဟားလုပ်နေကြသည်။

သူမအဖေရှိသဖြင့် အေဝးကမျှော်ကြည့်ရသူက ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး

တက်ဝေပဲပေါ့။

တက်ဝေ အဖေအလစ်ကို စောင့်နေသည်။ အဖေဖုန်းကိုယူပြီး ဟန်နီဆီ
ဖုန်းဆက်ချင်လို့လေ။

လွတ်လပ်ရေးနေ့ အဖြေပေးပြီးကတည်းက ဟန်နီနဲ့စကားပြောခွင့်
မရသေး။

ဟန်နီကလည်း လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်တောင် ဆင်းမလာ။

သူမတို့အခန်းဝရန်တာမှာ စိုက်ထားသော ပန်းအိုးလေးတွေ
ရေလောင်းတာပဲ တွေ့ရသည်။

သူမတို့အခန်းက လေးလွှာမို့ စကားပြောခွင့်မသာပါ။ ပြုံးပြနုတ်ဆက်
ခြေအေးဝမ်းရောင်ဘဝနဲ့ ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရသည်။

ခုတော့ သူမတို့အိမ်ကဖုန်းနံပါတ်ကို သိလိုက်ရတာ မို့ ဖုန်းဆက်ဖို့
အဖေဖုန်းကို ခိုးရမှာ။ ဒီည ဆယ့်နှစ်နာရီ ဖုန်းဆက်ပါတဲ့။

ဆယ့်နှစ်နာရီက ဘယ်ဖုန်းဆိုင်မှ မဖွင့်တော့။ ဒီတော့
မွေးသဖခင်ဖုန်းကို ခိုးပြီးဆက်ရမည်။

ဖားသားကြီးက ဖုန်းကို ဧည့်ခန်းက ဆက်တီပေါ်မှာတင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ
ဝင်သွားသည်။

တစ်အိမ်လုံး အိပ်တော့မှ သူဖုန်းထွက်ခိုးကာ ဝရန်တာထွက်ပြီး
ဖုန်းဆက်ရသည်။

‘ဟယ်လို’

ဟိုက်...။

တစ်ဖက်က လာကိုင်တာ ဟန်နီလည်း မဟုတ်ပါလား။

ဧရာမယောက်ျားသံကြီး။ သူမရဲ့မွေးသဖခင်ထင်ပါ။

‘ဟဲလို..ဟဲလို.. ဘယ်သူလဲ’

‘အဟမ်း.. ကျွန်တော် ဟန်နီနဲ့ ပြောချင်လို့ခင်ဗျ’

‘ဘယ်မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမလဲကွာ။ ဒီအချိန်ကြီးဆက်တာ’

ဟိုက်။ ရာသီဥတု မကောင်း။ ဖုန်းကို အမြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

ဆယ်မိနစ်လောက်နေတော့ တစ်ခါ ထပ်ခေါ်သည်။

‘ဟဲလို’

အမယ်လေး.. ခုနက အသံဆိုးကြီးပဲ။ ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရပြန်သည်။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ်တော့ မကိုင်တော့။ ဧကန္တ

ဖုန်းပလပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

အဖေဖုန်းလေးကို ဆက်တီပေါ်သွားပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဟန်နီတစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်လာတာ တွေ့တာကြောင့် မယောင်မလည် လိုက်သွားမိသည်။

‘ဟန်နီလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ဈေးထဲ ကြက်ဥသွားဝယ်မလို့’

‘ဪ.. ညက ကိုယ်ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဟန်နီရယ်’

‘ဦးလေးကြောင့် ညက ဟန်နီအဆူခံရတယ် သိလား၊ ဘိုးတော်အသံမှန်း သိရက်နဲ့ ဟန်နီနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်ဆိုတော့ ကောခံရတာ ပေါ့၊ ဦးလေးက

တော်တော်တုံးတာပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဟန်နီရယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ကောနော်’

‘ဟွန်း’

‘ဟန်နီလေး’

‘ဘာလဲ’

‘ကိုယ် ဟန်နီနဲ့ စကားအေးဆေးပြောချင်လို့၊ ဟန်နီတို့ကျောင်းကို လာလို့ရမလား’

‘ဟာ.. မရပါဘူး၊ ဟန်နီ ဒေါက်ပြုတ်တာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဟန်နီနီနွယ်ဦးလေးကြီးက တကယ် အဘိုးကြီးပဲဆိုပြီး ဝိုင်းဟားကြမှာပေါ့လို့၊ မလာနဲ့.. မလာနဲ့’

‘ဟန်နီရယ်.. ဒါဆို ကိုယ်က ဟန်နီနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အေးဆေးတွေ့ရမှာလဲ’

‘မတွေ့နဲ့ပေါ့’

‘ဟာကွာ.. ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ် အေးဆေးတော့ တွေ့ချင်တာပေါ့’

‘ဒီညနေ ဟန်နီ မြို့ထဲမှာ ကျူရှင်သွားတက်ရမယ်။ ကျူရှင်ရှေ့က လာစောင့်’

‘ဟန်နီ တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဘာလို့တစ်ယောက်တည်း လာရမှာလဲ၊ မိဖြူပါ ပါမှာ’

ညနေ ရှိုးစမိုးအပြည့်နှင့် ဟန်နီတို့ကျူရှင်ရှေ့ကွားစောင့်မိသည်။

ကျူရှင်ဆင်းတော့ မိဖြူနဲ့ဟန်နီ သူစောင့်နေသော ကော်ဖီဆိုင်ကို ရောက်လာသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအတိုလေးတွေ ရောင်စုံဝတ်တတ်ပြီး အပေါ်က အကျယ်ပွပွဖားဖားကြီးတွေနှင့် ဒေါက်ဖိနပ်အမြင့်တွေစီးတတ်သော ဟန်နီစတိုင်လ်က အမိုက်စားအလန်းစားပါ။

ပြီးတော့ ဟန်နီက အသားတော်တော်ဖြူပြီး ဆံပင်ကို ရှေ့ရောနောက်ပါ ညီညီတိတိလေးထား ကာ ဆံပင်ကာလာတောက်တောက်တွေပဲ ဆိုးတတ်တာကြောင့် ဟန်နီက ဂျပန်မလေးတစ်ယောက်လို လှနေပါသည်။

ဂျပန်မဆိုရင်တောင် ဟန်နီလောက် မလှနိုင်။

ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်ကာ အမှတ်ပြည့်ပေးနေမိ၏ ။

‘ဦးလေး..’

‘ဦးလေး.. ဦးလေး..’

‘ဟောတော့.. အသက်မဲ့သွားပြီလားပဲ ဦးလေး’

‘ဟင်..ဘာလဲ.. ဘာလဲ’

‘ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဪ.. ဟန်နီအလှမှာ နစ်မျောသွားလို့ပါ’

‘သွားပြီ.. ဂေါက်သွားပြီ။ ဦးလေးကိုတော့ ရွာသာကြီးပို့ရတော့မယ်။ စကားအေးဆေးပြောချင် လို့ပြောဘဲ ဂေါက်သွားပြီထင်တယ်’

‘ဟယ်.. ဟန်နီကလည်း အဲလောက်မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ကိုတက်ဝေကြီးကို အားနာစရာကြီး’

‘ဘာအားနာစရာရှိလဲ၊ သူက ငါ့ရည်းစားပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟန်နီလေးနဲ့ ကိုယ်က အားနာရမယ့်လူတွေမှ
မဟုတ်တာ၊ ဟန်နီလေး စိတ် ချမ်းသာရင်ပြီးရော.. ပြော .. ပြော’

‘အခု ကော်ဖီသောက်ပြီးရင် ဟန်နီတို့ ရှေ့ပင်ထွက်မှာ လိုက်မလား’

‘ဟာ.. လိုက်မှာပေါ့ ဟန်နီရဲ့ လိုက်မှာ၊ ပြီးတော့ ဟန်နီလေးကို
ကိုယ်လွတ်လပ်ရေးနေ့ကရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဖိနပ်လည်း ဝယ်ပေးဦးမှာ’

‘ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့၊ ကော်ဖီဖိုးတော့ ရှင်းမယ်မို့လား’

‘ရှင်းမှာပေါ့ ရှင်းပါမယ်၊ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံပါတယ်’

ပြီးတော့ တက္ကစီဌာနပြီး တော်ဝင်စင်တာသွားသည်။ တော်ဝင်စင်တာကို
အထပ်ထပ်ပတ်ပြီး အကျ..ဝယ်နေသည်။

ဝယ်တော့ အကျ..တစ်ထည်။ ကြည့်လိုက်တာက ဆိုင်တိုင်းလိုလိုပင်
တစ်ဆိုင်ဝင်လိုက်။ အကျ.. တစ်ထည်လောက် ဝတ်ကြည့်လိုက်။ မကြိုက်ရင်
ပြန်ထားခဲ့လိုက်နှင့်။

ကြာလာတော့ တက်ပေဆိုင်တွေကို အားနာလာသည်။

‘ဟန်နီရယ်... ကြိုက်တာတွေရင် ယူလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဆိုင်တွေကို
အားနာစရာ’

‘အားနာရင် ဦးလေးအနေနဲ့လေ၊ ဆိုင်တွေကတောင် ဘာမှမပြောဘူး၊
ဦးလေးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

သူ ဘာမှမပြောရဲတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရသည်။ ရွှေစိတ်တော်မှ
အညှိမခံနိုင်တာလေ။

အကျ..ဝယ်ပြီးတော့ သူက ဖိနပ်ဝယ်ပေးသည်။ ဖိနပ်ဆိုလည်း

ဒီကလေးမက ဒေါက်အမြင့်ကြီး တွေမှ ကြိုက်၏။

‘ဟန်နီလေးရယ်.. အဲလောက်မြင့်တာကြီးတွေ မစီးပါနဲ့လားကွာ၊
တော်ကြာ ချော်ပြုလဲနေမှဖြင့်’

‘ဒီမှာ ဟန်နီ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စီးတတ်တယ်၊ မပူနဲ့သိလား’

မိဖြူကတော့ ကြားထဲကနေ တက်ဝေကို အားနာနေသည်။

ဟန်နီကတော့ အေးရာအေး ကြောင်း။ တက်ဝေကလည်း ဘယ်လောက်ပြောပြော
မနာဘဲ ပါးစပ်နားရွက်ချိတ်နေသည်။

ဟန်နီရဲ့ဖိနပ်အိတ်နဲ့ အကျ..အိတ်ကိုကိုင်ပြီး ဟန်နီတို့သွားသမျှ
တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး သော်..

‘ကဲ.. ညောင်းပြီ ပြန်စို့’

‘ဟန်နီ .. ကိုယ်တို့ စကားအေးအေးဆေးဆေး..’

နောက်မှပြော ဦးလေးရယ်၊ ညောင်းပြီ ပြန်ချင်ပြီ’

‘ဒါဆို ဘယ်တော့တွေ့ရမလဲ’

‘နောက်တစ်ပတ် ခုလိုပဲ ကျူရှင်မှာ လာစောင့်လေ’

‘ဟဲ့.. နင် ကိုတက်ဝေကြီးကို Lesson ပေးတာ လွန်တယ်’

‘လွန်တယ်.. အဲလောက်လွန်တာတောင် သွားဖူးကြီးနဲ့လေ.. ဟွန်း’

‘အေးဟ.. သူက နင့်ကို တော်တော်ချစ်ပုံပဲ၊ နင်ပြောသမျှခံတယ်၊
တော်ရုံယောက်ျားဆို မရဘူး ဟ’

‘နင်ကလည်း၊ နင်နော်.. မချစ်ဘူး မချစ်ဘူးနဲ့ နောက်တစ်ပတ်ပါ
ထပ်ချိန်းတယ်’

‘သူက တွေ့ချင်နေတာကိုး။ ငါကလည်း သုံးစရာပြစရာပညာတွေ
ကျန်သေးတော့.. ဟင်း ဟင်း ထပ်တွေ့ရဦးမှာပေါ့’

‘ဘာလဲ. နင် နောက်တစ်ပတ်လည်း တော်ဝင်စင်တာပတ်ဦးမလို့လား’

‘နိုး... နောက်တစ်ပတ်ကျတော့ နောက်တစ်မျိုးပေါ့ဟာ၊ မရိုးစေရဘူး
စိတ်ချ’

‘ကြည့်လုပ် မိဟန်နီ၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းအားကြီးတဲ့သူတွေ ပေါက်ကွဲရင်
သူများနဲ့မတူဘူးနော်’

‘စိတ်ချပါဟာ၊ မထူမပါးလေးပဲ ကစားမှာ။ ကဲ.. မိဖြူ၊ ငါ့အိမ်ရောက်ပြီ၊
တုတ်တာ’

‘အေး.. မနက်ဖြန် ကျောင်းကားလာကြိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်ပစေနော်၊
မိန်းမ.. ကျောင်းကားက သူ့ကိုပြန်စောင့်ရတယ်’

တက်ဝေ ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး ဖိုးကျော်က ဒေါသထွက်သည်။

‘ငတုံး.. အဲဒါ မင်းကိုပညာပြနေတာကွ’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ အဲလိုခေါင်းစဉ်ဆိုးကြီး မတတ်ပါနဲ့ကွ။ မသကာ အချစ်စမ်းတာ နေမှာပါ’

‘လင်းတ.. မင်းကို ဟိုက နှပ်ချနေတာ။ ဟန်နီနီနွယ်က သူတို့ကျောင်းမှာ ရေပန်းစားတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုရေပန်းစားတာလဲ သိလား၊ ခုခေတ်နဲ့ပြောရင်တော့ အီတယ်၊ နှပ်ကြောင်းပေးတယ်ပေါ့ကွာ၊ ပြောရရင် ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ပြီး ဆောင့်ဆွဲတတ်တယ်တဲ့’

‘မင်းကလည်းကွာ... မလိုသူတွေ အပုပ်ချတာ နေမှာပါ’

‘တကယ်ပြောတာကွ၊ သူတို့ကျောင်းမှာ ငါ့ညီတစ်ယောက်လည်း တက်တယ်၊ သူ ပြောတာ’

‘ဟန်နီပုံစံလေးက အဖြူထည်လေးပါကွာ၊ ဂျပန်မလေးကျနေတာပဲ၊ ချစ်စရာလေး’

‘ဂျပန်မဆိုရင်တောင် ဂျပန်ကေဝမပဲဖြစ်မယ်၊ ရိုးရိုးဂျပန်မတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘မင်းပြောနေတာ ငါ့ကောင်မလေးနော် ဖိုးကျော်’

‘မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းမို့လို့ ငါကစေတနာနဲ့ သတိပေးနေတာပါကွ’

ဖိုးကျော်ကတော့ အမုန်းခံပြီးဖျက်နေမိသည်။ ဟန်နီဆိုသည့်
ကောင်မလေးက အသက်အရွယ် နှင့်မလိုက်အောင် ဆရာကျလွန်းသည်။

အထာပိုတဲ့နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိ။

အရှောင်အတိမ်းကလည်း ကောင်းမှကောင်းဆိုပဲ။ ဟန်နီကို Propose
လုပ်ထားသူတွေက ဘောလုံးအသင်းနှစ်သင်းစာလောက်တောင် ဖွဲ့လို့ရသတဲ့။

ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းတက်နေတဲ့သူတွေလည်း ပါသတဲ့။

ဆေးကျောင်းသားတွေတောင် ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ထဲ
ခဏခဏလာကြသတဲ့။

ဒီလို ဟန်နီက ကျောင်းပြီးပြီ၊ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတဲ့
တစ်လမ်းတည်းသားချင်း တက်ပေ ကို အုန်းသီလှခိုင်းပြီး အဖြေပေးတာက
ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား။

တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ။ တက်ပေက ဟန်နီကို
တကယ်ကြီးကိုအရူးအမူး ချစ်နေကြတာ လေ။

ဒါပေမဲ့ သူမလို မိန်းကလေးအတွက် အရူးအမူးအချစ်ဆိုတာက
မက်လောက်စရာမှ မဟုတ် တာ။

ချောက်တွန်းချောက်ချ အပျင်းပြေစကားချင်တာပဲ ဖြစ်ရမည်။

ပြီးတော့ ဟန်နီအဖေ။ ဟန်နီအဖေက သင်္ဘောသား။
သင်္ဘောတစ်ခါတစ်ခါ တက်သွားရင် တစ်နှစ်နှစ်နှစ်ကြာသည်။ ဒါပေမဲ့
ပြန်လာသခိုက် လပိုင်းလေးမှာတော့ သမီးဖြစ်သူကို ယင်နားခံတာ မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ရံ သမီးကျောင်းကို မပြောမဆို
လိုက်ကြည့်ရင်ကြည့်တတ်သလို ရပ်ကွက်ထဲမှာ သမီးကို
ဘယ်ကောင်ရစ်နေသလဲဆိုတာပဲ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာ။

ဟန်နီအမေကလည်း ဟော့ရှော့အမေ။ တစ်ခါတစ်ရံ သမီးနဲ့အပြိုင်
ဘောင်းဘီတွေ စကတ် တွေဝတ်တုန်း။

ခုထိ ဗစ်တိုးရီးယားဘက်ခမ်းဆံပင်ပုံစံနဲ့၊ ဗြူတီစလွန်း တစ်လတစ်ခါ
ပုံမှန်သွားဖို့နဲ့ ယောက်ျား ရှာသမျှသုံးဖို့ ဖြုန်းဖို့ပဲ စဉ်းစားနေသူ။

သဘောသားကတော် ပီသတာလေ။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ ခေတ်လွန်နေသည့် ဟန်နီမိဘတွေက
ဟန်နီကိုဖုန်းပေးမကိုင်။

တက်ဝေရော ဘာထူးလဲ။ ဟန်းဖုန်းတွေ
ဒီလောက်အမျိုးအစားပေါင်းစုံနဲ့ ထမင်းစားရေ သောက် ကိုင်နေတာတောင်
တက်ဝေကို အဖေက ဝယ်မပေး။

‘မင်း ဘာအလုပ်အကိုင်ရှိလို့ ဖုန်းကိုင်မှာလဲ။ မင်းတို့ ဖွန်ကြောင်ဖို့တော့
မဝယ်ပေးနိုင်ဘူးကွ’

ဒီတော့ တက်ဝေနဲ့ဟန်နီတို့ ဇာတ်လမ်းကိုဘယ်လိုဆက်မလဲဆိုတာ
တွေးစရာတောင်မလို။ နောက်ဆုံး ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး တက်ဝေပဲ မရှုမလှ
အဘတ်ခံရမှာပေါ့။ ဖိုးကျော်က တွေးရင်း သက် ပြင်းချမိ၏ ။

ကျူရှင်ဆင်းချိန်။

စောင့်နေကျ ကော်ဖီဆိုင်ကပဲ စောင့်နေမိသည်။

‘ဦးလေး’

‘ဟန်နီ ပင်ပန်းနေပြီလား စာသင်ရတာ ’

‘ကျောင်းသူပဲ သင်ရမှာပေါ့၊ ဪ.. ဦးလေး.. ရော၊ ဦးလေးအတွက် လက်ဆောင်။’

‘ဟာ..ဘာတွေလဲ’

‘အကျ..နဲ့ဘောင်းဘီလေ။ ဦးလေးက ဟန်နီကို ဖိနပ်ဝယ်ပေးတယ်မို့လား။ အဲဒါကြောင့် ဟန်နီ က လက်ဆောင်ပြန်ပေးတာ။ ဟန်နီက ချက်ချင်းဝတ်မှ ကြိုက်တာနော်။ ဒီကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ သန့်စင်ခန်း ထဲမှာ သွားလဲလိုက်။ ဟန်နီပေးတဲ့ဝတ်စုံလေးဝတ်ပြီး ဟန်နီနဲ့ တရုတ်တန်းမှာ အကင်သွားစားမယ် လေ’

‘ဟန်နီ တကယ်လား၊ တကယ်ပြောနေတာလား၊ အဟီး.. ကိုယ်က အခုတကယ်ဝတ်မှာနော်’

‘ဪ.. တကယ်ပေါ့၊ ခုသွားလဲလိုက်.. သွား’

တက်ဝေက အထုပ်ကိုယူပြီး ဆိုင်နောက်ထဲဝင်သွားသည်။

ဟန်နီက ကိုယ်လုံးကို သိမ့်သိမ့်တုန်နေအောင် ရယ်နေသည်။

‘မိဟန်နီ.. နင် ကိုတက်ဝေကို ဘာတွေချောက်ချလိုက်ပြန်ပြီလဲ’

‘လက်ဆောင်ပေးတာပါဟယ်။ အဲလို နာမည်ဆိုးကြီး မတပ်ပါနဲ့’

‘မိဟန်နီ.. နင်နော်.. နင်’

သန့်စင်ခန်းထဲက တက်ဝေကလည်း ပြဿနာတက်နေပါသည်။

ဟန်နီပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို လည်း ကြည့်ဦးလေ။

အနီရောင်ပြောင်လက်နေသော ဖဲသားဘောင်းဘီပွပွဖားဖားကြီးနဲ့ အနီရောင်ဖဲအကျ..၊ အနီ ရောင်က ပြောင်လက်တောက်ပပြီး အသွေးကျလွန်းနေသည်။

ပြောရမယ်ဆိုရင် တရုတ်ရိုးရာမင်္ဂလာသတို့သားတွေဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံမျိုး။

အပေါ်အနီ အောက်အနီကြီးဝတ်ပြီး တရုတ်တန်းထဲ သွားရင်တော့..။

တွေးရင်း ကြက်သီးထလာသည်။

အဝတ်တွေကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ ဟန်နီက
မကျေနပ်သလို ကြည့်နေသည်။

‘ဟန်နီ. ကိုယ်ဒါကို အမှတ်တရ သိမ်းထားမယ်နော်၊

တရုတ်တန်းကိုတော့ ဒီတိုင်းပဲ သွားရ အောင်’

ဦးလေး...ဟန်နီက စကားကို နှစ်ခါမပြောတတ်ဘူးနော်၊ အခု
သွားလဲပါ’

‘ဟန်နီ...ဟန်နီ ယူလာတာ မှားများမှားနေလားမသိဘူး၊ ကြည့်ပါဦး’

‘မမှားဘူး၊ အဲဒီ ဝတ်စုံကိုပဲ ယူလာတာ၊ ကြာတယ် ဦးလေးရာ၊
သွားလဲတော့’

‘ဟိုလေ..ဟန်နီ’

‘ကဲ..ဒီမှာ ဦးလေး၊ ဒီဝတ်စုံကို ခုချက်ချင်းသွားလဲပါ၊ အဲလိုမှ
မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ ဒီနေရာ ဒီအချိန်မှာပဲ
အဆုံးသတ်ပါလိမ့်မယ်။ ပေါက်ပြီနော်’

တက်ဝေ ခေါင်းညိတ်ရုံမှတစ်ပါး။ မိဖြူကတော့ တစ်ခုခုပဲလို့ တွေးနေပြီး
ဘာမှန်းပဲမသိတာ။ ဧကန္တ ဒီမိန်းမ ပုဆိုးအပေါက်များ ဝတ်ခိုင်းလား။

မိဖြူ အတွေးမဆုံးခင် ကိုတက်ဝေကြီး ရဲရဲတောက်ကာ ထွက်လာသည်။

‘ဟောတော့’

မိဖြူမှာ အသံထွက်အောင် အံ့ဩသွားရသည်။ တစ်ဆိုင်လုံး ပြုံးစိစိ

ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘ဈေးကျတယ်ကွာ’

ဘေးဝိုင်းကပ်ရက်က ကောင်လေးတွေဆီက အသံထွက်လာသည်။

‘ဦးလေးနဲ့လိုက်သားပဲ၊ လန်းတယ်ကွာ၊ ကဲ.. တရုတ်တန်းသွားရအောင်’

‘လဲဝတ်ပြီးပြီပဲ ဟန်နီရယ်၊ အိမ်ပဲပြန်ရအောင်နော်’

‘ဦးလေးနော်။ ဦးလေးပဲ ဟန်နီနဲ့အတူတူသွားချင်တယ်ဆိုလို့ ဟန်နီက အခွင့်ရေးပေးတာ’

ဟန်နီက လက်ကိုဟန်ပါပါပိုက်ပြီး

‘အိုခေနော်.. ဟန်နီအပြစ် မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ဆို ဟန်နီနဲ့တွေ့ဖို့ လုံးဝမပြောနဲ့’

‘ဟာ.. အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဟန်နီရယ်၊ လာ..သွားကြမယ်’

‘ခစ်..ခစ်.. ဒီလိုမှပေါ့၊ ဟန်နီ စိတ်တိုင်းကျလိုက်နာလို့ ဦးလေးကို ဟန်နီက ပြန်ကြိုက်တာ ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦး.. ဟွန်း’

တရုတ်တန်းနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်က သိပ်မေဝေးတာမို့ လမ်းလျှောက်သွားကြရာ လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့သမျှလူတွေက ကြည့်နေကြသည်။

‘ဦးလေး ခဏလေး’

ဟန်နီက ခေါက်ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ဝယ်ပြီးဖြန့်ကာ

‘ရော့.. ဒီလိုလေး ကိုင်ခဲ့’

‘မိဟန်နီ.. ကိုတက်ဝေကို အားနာစရာဟယ်’

‘ဟဲ့.. ငါ့ရည်းစားက ငါ့ကိုချစ်လို့ လုပ်တာကို နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ

မိဖြူရယ်၊ ဦးလေး စတိုင်လ်က ဒီလိုမှပိုပြီး ပြည့်စုံသွားတာ။ ဦးလေးလည်း စတိုင်လ်ကြောင့် စတားဖြစ်နေပြီနော်။ ဟီ ဟီ’

တက်ဝေမျက်နှာကြီးက တော်တော်ကို မချီမဆန့်ရဲတွတ်နေကာ ဝတ်စုံနဲ့အပြိုင် အရောင်လက် လို့။

တရုတ်တန်းရောက်တော့လည်း လူတကာက ဝိုင်းကြည့်နေသည်။

ရှက်လွန်းလို့ တက်ဝေမှာ ဘာမှတောင် မစားနိုင်မသောက်နိုင်။

ဟန်နီကတော့ ပြုံးစိစိနဲ့ တွယ်လိုက်တာ။ ကြားထဲက မိဖြူကတော့ အားနာပြီး မစားနိုင်။

တချို့ကလည်း ရုပ်ရှင်လာရိုက်တာ ထင်ကြတာ ကင်မရာရှာတဲ့သူက ရှာသည်။

ဟန်နီကလည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောကျနေသည်။

တက်ဝေက ချွေးပြန်နေသည်။

‘ဟန်နီလေး... ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်တော့နော်၊ စားပြီးရင် ပြန်ကြမယ်ကွာ’

‘ပြန်မှာပါ ဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေးက ဟန်နီကိုတကယ်ချစ်သားပဲ၊ မဆိုးပါဘူး’

တက်ဝေမှာ ထိုဝတ်စုံကြီးနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲပြန်တော့..

‘ဟ..တက်ဝေ၊ ဘာတွေ ပေါက်လာတာလဲဟ’

‘တက်ဝေ.. နင်က တရုတ်လား၊ နင့်အဖေရော အမေပါ ဗမာတွေမို့လား’

‘တက်ဝေက ဘယ်ပေါက်ဖော်ဆွဲတဲ့ ကြားကားလဲမှ မသိတာကွာ.. ဟား

ဟား’

တက်ဝေမှာ ခေါင်းတောင်မဖော်နိုင်။

ရက်စက်ပါသော မိဟန်နီ။
